

Geloof dat doorsijpelt

Geloven is zeker zijn van de dingen waar je op hoopt en ervan overtuigd zijn dat wat je niet ziet toch bestaat. Zo staat het in de brief aan de Hebreëën. Lastig in tijden waarin hopeloosheid geregeld opdoemt. Moeilijk in tijden waarin we beelden zien van stervende, ondervoede, kinderen in verschillende Afrikaanse landen. De apostel Thomas had er ook al moeite mee, hij wou eerst zien, zo lezen we in het Johannesevangelie.

Benijdenswaardig zijn mensen die ogenschijnlijk weinig moeite hebben om rotsvast te geloven. Zijn de meesten onder ons niet twijfelend, zoekend? Terrorisme, oorlogen, de ongelijke verdeling van rijkdom, armoede, hongersnood in Afrika, corruptie, onrecht, ongeneeslijke ziekten, het lijden, onverdraagzaamheid, ... maken het ons niet gemakkelijk om te geloven. Soms lijkt onze God zo totaal afwezig.

En toch, als het zware leed kortbij komt, zoals bij terreuraanslagen dan ontstaat plots enorme solidariteit, een golf van belangeloze inzet, van liefde die sterker is dan haat. Is Hij daar aan zet? Is Hij aan het werk waar mensen elkaar graag zien en onvoorwaardelijk, belangeloos, zorg dragen voor elkaar? Creëert Hij het wonder van een kind, de kracht, pracht en diversiteit van de natuur?

Misschien vraagt Hij van ons geen groot geloof, mogen we zoeken, tasten en twijfelen. Geloof zo klein als een mosterdzaadje, gezaaid in de goedheid van een mens, in een voedingsbodem van gebed, verdraagzaamheid, dienstbaarheid, solidariteit, liefde, ... bevoeld door het heldere water van een open geest kan groeien tot een immense boom van diep geloof.
Firmin Vanspauwen

Hoe streng de winter ook is.
Hoe hard het ook vriest.
Hoe lang de koude ook duurt,
er komt een moment
dat enkele zonnestrallen,
een beetje open lucht,
een gevoel van warmte,
de omwenteling brengt
en alles weer leven gaat.

Zo is de wet van de natuur,
zo is ook de overlevings-kracht
van de mens.

Hoe streng de twijfel ook regeert.
Hoe hard de tegenslag ook aankomt.
Hoe donker de toekomst ook lijkt,
er komt een moment
dat de warme blik
van een huisgenoot,
het bemoedigend woord
van een buur,
de warme handdruk
van een collega,
de omwenteling brengt
en een mens weer leven gaat.

Wanhoop wordt dan stilaan hoop.
Rusteloosheid evolueert naar rust.
Onzekerheid verandert in zekerheid.
Zwakheid verandert in sterkte.
Ongeluk vormt zich om tot geluk.

**De wet van de natuur
is ook de wet voor de mens:
Nooit belet een strenge winter
dat de rozen bloeien in de zomer.**

Antoon Vandeputte

Tot het goede of tot het kwade geneigd?

Of de mens
van nature
tot het goede of
tot het kwade geneigd is.
De optimistische visie
versus de pessimistische visie.

De waarheid luidt
dat de mens
zich tot beide aangetrokken weet,
het goede en het kwade.
Entre les deux son cœur balance.

Deze realistische mensvisie
behoedt de mens en de wereld.

Wie gelooft dat de mens van nature
enkel bewogen zou zijn door
het goede en het nobele, is naïef.
De utopieën gingen hiervan uit.
Hun resultaat: gruwel en ellende.

Wie gelooft dat de mens van nature
enkel het kwade genegen is,
wordt cynisch en gelooft niet in
het herstel van wantoestanden.

De realistische visie dat tegelijk
goed en kwaad ons bewegen,
geeft aan de mens zijn vrije wil
en de kans om zich te beteren.
Die dualiteit delen wij met elkaar.
En daardoor ook het recht op
vergeving en nieuwe kansen.

De heilige Benedictus
schreef in zijn Regel
dat wij met elkaar verbonden zijn
door het besef
dat wij leven van de vergeving.
Wij moeten de ander vergeven,
omdat wijzelf barmhartigheid
nodig hebben om op te staan.
En als wij vergeven,
zeggen wij dat wij het kwaad herkennen:
de neiging ertoe zit ook in ons.

Wij geven waarop wij hopen:
nieuwe kansen, nieuw begin.
Wie een ander vergeeft,
krijgt ook zelf een nieuwe kans.
Mark Van de Voorde

Honderd dagen zitten er tussen Aswoensdag en Pinksteren.

Tweemaal vijftig dagen ongeveer:
50 van Aswoensdag tot Stille Zaterdag
(want voor de veertigdagentijd
tellen enkel de weekdays mee),
50 van Pasen tot Pinksteren.

Eerst daalt de weg naar beneden,
dan stijgt de weg naar boven.

Na het woestijnpad door
de vallei van de dood,
klimt het bergpad door
het landschap van de hoop.

Van askruisje naar Jezus' kruis
gaan we de tocht van de vasten:
het besef van kwaad,
de wil tot ommekeer,
de doortocht door de woestijn,
heel even de wensdroom
dat het keert in een zegetocht
met palmen en gejuich
en de dan droefste week
die we Goed noemen,
omdat we weten dat kruis
een boom van leven wordt.

Dan is het Pasen.
Een nieuwe reis begint,
van hoop tot geestdrift:
arzelend in het ongewisse
van wat dat lege graf nu
toch wil zeggen,
het vermoeden dat Hij leeft
en de hoop dus op kan leven,
de ontmoeting die we
niet vast kunnen houden,
Hij verdwijnt uit onze ogen,
Hemelwaarts omdat
wij de aarde erven
en dan uiteindelijk het besef
van begeestering.

Er gaat ons een lichtje op,
na honderd dagen tasten.
Mark Van de Voorde